

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

(θέσο) θου, (1) θέσθω		θέσθον, θέσθων		θέσθε θέσθωσαν
(δόσο) δοῦ, δόςθω		δόςθον, δόςθων		δόςθε, δόςθωσαν

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνικός.

θ-ῶμαι, -ῆ, -ῆται
δ-ῶμαι, -ῶ, -ῶται

Δυϊκός.

-ώμεθον, -ῆσθον, -ῆσθον
-ώμεθον, -δῶσθον, -δῶσθον

Πληθυντικός.

θ-ώμεθα, ῆσθε, -ῶνται.

δ-ώμεθα, ῶσθε, -ῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

θέσθαι.

δόςθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

θέ-		μενος.
δέ-		

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ
ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἐνεστώς.

Ὁ παθητικός ἐνεστώς γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν, βραχύνων τὴν παραλήγουσαν ἐκείνου (2), καὶ μεταβάλλων τὴν ΜΙ κατάληξιν εἰς ΜΑΙ, ὡς, τίθημι, τίθεμαι· ἴστημι, ἴσταμαι· δίδωμι, δίδομαι.

Παρατατικός.

Ὁ παρατατικός γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεστώτα, λαμβάνων τὴν συ-

(1) Τὸ προστακτικὸν θου ἀντὶ θέσο, θέο, ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὰ σύνθετα, καθὼς, περίθου (Ἄριστ., Ἐκκλ. 131)· ὑπόθου (αὐτόθι, 1023)· καὶ ἀναλελυμένον, ἐνθεο (Ἰλ. δ. 410)· ἐνικάτθεο (Ἡσίοδ. ἔργ. 27). Καὶ ὅταν μὲν ἡ πρόθεσις ᾖ δισύλλαβος, ὁ τόνος ἀναβιβάζεται εἰς ταύτην· ὅταν δὲ μονοσύλλαβος, εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν φυλάττεται ἐπὶ τοῦ ῥήματος, καθὼς, προσθου, προδοῦ, ἀφοῦ (ἐκ τοῦ ἰημι), εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀναβιβάζεται εἰς τὴν προθεσιν, καθὼς, πρόδοσθε. ἄφεςθε· εἰς τὸ ἀπαρέμφατον ὁμοίως ὁ χρόνος οὗτος δὲν λαμβάνει εἰς τὴν σύνθεσιν ἀναβιβασμὸν τόνου, καθὼς, ἀπεθέσθαι, ἀποδόσθαι.

(2) Πλὴν τινῶν, ὡς, δίζημι, δίζημαι· ὄνημι, ὄνημαι.

ναιθισμένην αὔξησιν, καὶ μεταβάλλον τὴν ΜΑΙ κατάληξιν εἰς ΜΗΝ· ὡς, τίθεμαι, ἐτιθέμην· δίδομαι, ἐδιδόμην.

Μέσος Ἀόριστος β'.

Ὁ Μέσος Ἀόριστος β' γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν β'. Ἀόριστον, μεταβάλλον τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν, ὡς ὁ παθητικὸς ἐνεστῶς, καὶ λαμβάνων τὴν ΜΗΝ κατάληξιν ὡς, ἔθην, ἐθέμην· ἔστην, ἐστάμην· ἔδων, ἐδόμην.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΜΙ.

Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα, εἶμι, εἶμι, καὶ ἴημι, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐκ τοῦ ἔω. Ἴημι, ἦμαι, εἶμαι, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν ἀρχήντων ἐκ τοῦ ἔω. Κεἶμαι, καὶ φημί.

ΕΙΜΙ (εἶμαι).

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστῶς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

Εἶμι

ἔσμεν

εἶς, ἢ εἶ

ἔστων

ἔστε

ἔστί

ἔστων

εἰσί.

Παρατατικός.

ἦν (1)

ἦμεν

ἦς, ἢ ἦσθα

ἦτον, ἢ ἦστων

ἦτε, ἢ ἦστε

ἦν

ἦτην, ἢ ἦστην

ἦσαν.

(1) Ἡ ἀρχικὴ μορφή τοῦ παρατατικοῦ φαίνεται ὅτι ἦτον εἶα (Ἰλ. δ, 321)· εἶ, 387. Ὀδυσ. ξ, 222. Ἡρόδ. β, 19). Ἔας (Ἡρόδ. α, 187)· ἔατε (ὁ αὐτ. δ, 119. εἶ, 92), καθὼς τίθημι, ἐτίθεια εἰς τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον· ἀντὶ τούτου ὁ Ὅμηρος ἔχει καὶ ἦα (Ἰλ. δ, 808). Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ἡ Ἀττικὴ μορφή ἦ εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον (Πλάτ. Πρωταγ. Σελ. 87. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 77. κτλ.) τὸ ἦν ὁμοῦς ἔμεινε πλέον εὔχρηστον καὶ ἐπὶ τοῦ πρῶτου προσώπου.

Τὸ ἦν ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἦσαν (Ἡσίοδ. Θεογον. 321. Ἡρόδ. ε, 12), μάλιστα δὲ εἰς τὴν Δωρικὴν διάλεκτον.

Παρατατικός μέσος.

ἤμην (1)	ἤμεθον	ἤμεθα
ἦσο	ἦσθον	ἦσθε
ἦτο	ἦσθην	ἦντο.

Μέλλων.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
ἔσομαι	ἔσόμεθον	ἔσόμεθα
ἔση	ἔσεσθον	ἔσεσθε
ἔσεται, ἢ ἔσται	ἔσεσθον	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

	Ἐνεστώς.	
ἴσθι (2) ἔσο	ἔστον	ἔστε
ἔστω (3)	ἔστων	ἔστωσαν ἢ ἔστων.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

	Ἐνεστώς.	
εἶην		εἶήμεν (4)
εἶης	εἶητον	εἶητε
εἶη	εἶήτην	εἶησαν ἢ εἶεν

(1) Ὁ Παρατατικός οὗτος, ὁ μέλλων, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔσο, λαμβάνονται ἀπὸ τὴν μίσην φωνὴν ἔομαι. (ὡς κείμαι ἐκ τοῦ κέομαι, Ἡσμερινὴ γλῶττα μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστώτα τῆς μέτης φωνῆς, εἶμαι) ἀντὶ τοῦ εἶμι· ὁ Παρατατικός ἤμην, καὶ τὸ Προστακτικὸν ἔσο, εἶναι σπανιώτερα εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς· τὸ ἐνικὸν ἄ. πρόσωπον τοῦ Παρατατικοῦ τούτου εὐρίσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸν ἄν. Ἀντὶ τοῦ ἦντο εἶναι εἰς τὸν Ὅμηρον εἶκτο (Ὀδυσ. υ', 106· Βλέπ. Σελ. 109, Σημ. 1).

(2) Τὸ εἶ, ἦσθα, ἔσται, ἴσθι, εἶναι εὐχρηστά.

(3) Ἦτω, ἀντὶ ἔστω, εὐρίσκεται σπανίως εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς, (Πλάτ. Πολιτ. β', Σελ. 215)· εἰς δὲ τὴν Ἀγίαν Γραφήν πολλάκις.

(4) Εἶμεν ἀντὶ εἶήμεν εὐρίσκεται εἰς τὸν Πλάτωνα (Πολιτ. γ', Σελ. 213)· τὸ δὲ εἶεν εἶναι πλέον εὐχρηστὸν παρὰ τὸ εἶησαν. Τὸ εἶεν τοῦτο λαμβάνεται καὶ ἐπιρρηματικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπιλέγομεν τὴν σήμερον εἰς τὴν ὁμιλίαν τὸ ἔστω, καὶ κοινότερον, τὸ ἄς ἦναι.

Μέλλων.

ἔσοίμην	ἔσοίμεθον	ἔσοίμεθα
ἔσοιο	ἔσοισθον	ἔσοισθε
ἔσοιτο	ἔσοίσθην	ἔσοιγτο

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

δ		ῶμεν
ῆς	ῆτον	ῆτε
ῆσι	ῆτον	ῶσι

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς	. . . . .	εἶναι
Μέλλων	. . . . .	ἔσεσθαι

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς

Ἄρσενικόγ.	Θηλυκόγ.	Οὐδέτερον.
δ ὦν	ἡ οὔσα	τὸ ὄν
τοῦ ὄντος	τῆς οὔσης	τοῦ ὄντος.

Μέλλων.

δ ἐσόμενος	ἡ ἐσομένη	τὸ ἐσόμενον
τοῦ ἐσομένου	τῆς ἐσομένης	τοῦ ἐσομένου.

ΕΙΜΙ (ὑπάγω)

Τοῦ ἀνωμάλου τούτου ῥήματος οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι καὶ ἐγκλίσεις εἶναι μόνον εἰς χρῆσιν.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ενικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Εἶμι	—	ἴμεν
εἶς, ἢ εἶ	ἴτον	ἴτε
εἶσι	ἴτον	ἴασι (1).

(1) Ὁ ἐνεστὼς εἶμι λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, ἐλεύσομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον εἶ εἶναι συνηθέστερον εἰς τοὺς Ἀτατικούς.

Ἑνικός.	Παρατατικός.	Δυσικός.	Πληθυντικός.
ἦεν καὶ ἦια, ἦ ἦα (1)	—	—	ἦειμεν, ἦ ἦμεν
ἦεις	ἦειτον	—	ἦειτε - ἦτε
ἦει, ἦ ἦειν	ἦείτην	—	ἦεισαν, ἦσαν, καὶ ἦεσαν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

ἴθι, ἦ εἴ (2)	ἴτον	ἴτε
ἴτω	ἴτων	ἴωσαν ἢ ἰόντων.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

ἴοιμι, ἦ ἰοίην	—	ἴοιμεν
ἴοις	ἴοιτον	ἴοιτε
ἴοι	ἰοίτην	ἴοιεν [3].

(1) Εἰς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς εὐρίσκονται κατὰ σημασίαν παρατατικοῦ τὸ τρίτον ἐνικὸν ἦε ἢ ἦεν τὸ δυσικὸν ἴτην καὶ τὸ πληθυντ. ἴσαν, οἱ Γραμματικοὶ θεωροῦντες τὸ ἦε, ὡς β. ἀόριστον, ἀνεπλήρωσαν τὰ λοιπὰ, σχηματίσαντες β. ἀόριστον ἴον, ἴες, ἴε, κ.τ.λ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀνάγουσι καὶ τὴν μετοχὴν ἰών. Διὰ δὲ τὸ ἴτην, καὶ τὸ ἴσαν, ἐμόρφωσαν τὸν παρατατικὸν εἶν, εἴς, εἴ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἄλλων εἰς μι ῥημάτων, καθὼς, τίθημι, ἐτίθη, κτ, η' ετον ἐτην, κ.τ.λ. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτος παρατατικὸς δὲν ἀπαντᾷται, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω σχηματισμοὶ ἦε, ἴτην, ἴσαν εὐρίσκονται κατὰ σημασίαν παρατατικοῦ, εἶναι εὐλογώτερον νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώμαλοι σχηματισμοὶ παρατατικοῦ, ὅστις ἐμπορεῖ, κατὰ τὴν ἔννοιαν, νὰ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ ἀορίστου, καθὼς καὶ ἄλλοι Ὀμηρικοὶ παρατατικοί.

Τὸ ἦια εἶναι Ἰωνικὸν (Ἡρόδ., δ' 82' καὶ Ὀμηρ. Ὀδυσ. δ', 427⁹ καὶ ἀλλαγῶ) ἀντὶ τούτου ὁ Ὀμηρ. ἔχει καὶ ἦιον (Ὀδυσ. κ, 274. 446) καὶ εἰς τὸ πληθυντ. ἦομεν (Ὀδυσ. κ', 570 λ' 22). Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς τούτους τὸ η φαίνεται ὡς αὐξῆσις ἀντὶ τοῦ ἴου, καθὼς καὶ ἠεῖδει ἀντὶ τοῦ ἦδει ἐκ τοῦ εἴδω.

Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὸ ἦα ἐξαιρέτως εἰς τὸ ἀ. πρόσωπον, εἰς δὲ τὰ ἄλλα τὸ ἦεις, κτλ. Λαμβάνεται δὲ καὶ τὸ ἦα καὶ τὸ ἦειν κατ' ἔννοιαν ποτὲ μὲν παρατατικοῦ, ποτὲ δὲ ἀορίστου.

(2) Εὐρίσκεται σπανίως.

(3) Ἡ εὐκτική, ἢ ὑποτακτική, καὶ ἡ μετοχή, σχηματίζονται ὡς ἐκ τοῦ ἔω κατὰ τὸν τύπον τῶν βαρυτόνων. Ὡς δὲ ἐκ τοῦ εἴω σχηματίζουσι μέσον μέλλοντα εἰσομαι, καὶ ἀόριστον εἰσάμην καὶ ἐκ τοῦ ἴησι, ἀπαρέμφατον ἰέναι, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ τίθημι κτλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

ἴω		ἴωμεν
ἴης	ἴητον	ἴητε
ἴη	ἴητον	ἴωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ. ἴέναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἄρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
δ ἴών	ἡ ἰούσα	τὸ ἴόν
τοῦ ἴόντος	τῆς ἰούσης	τοῦ ἴόντος.

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΙΜΙ. (1)

Ἐνεστῶς.

Ἐνικός	Δυϊκός.	Πληθυντικός
ἴεμαι	ἴεμεθον	ἴεμεθα
ἴεσαι	ἴεσθον	ἴεσθε
ἴεται	ἴεσθον	ἴενται.

Παρατατικός.

ἴεμην	ἴεμεθον	ἴεμεθα
ἴεσο	ἴεσθον	ἴεσθε
ἴετο	ἴεσθην	ἴεντο

Μέλλων.

εἴσομαι.

(1) Χρόνοι τινές ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὴν μέσην φωνήν· εἰς τὸν ἐνεστῶτα κατὰ ἐνικόν ἀριθμὸν, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται (Ξενοφ. Κυροπ. ζ', 3, 15. Πλάτ. Φαίδρ. Σολ. 309). κατὰ πληθυντ. ἴεμεθα (ἴεμεσθα Σοφοκλ. Ἀντιγ. 432), ἴεσθε, ἴενται (Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 7, 24). Εἰς τὸν παρατατ. ἴεμην (Ἀριστοφ. ἰσπ. 625), ἴεσο, ἴετο (Ἡρόδ. θ' 78). τρίτου πληθυντ. ἴεντο (Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 7. ε', 2, 8). εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἴεσθαι (Ἡρόδ. ε', 134. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 4, 41. ε', 7, 25).

Εἰς τὸν ἀ. ἀόριστον, εἰτάμην (Ἰλ. δ', 138. ε', 538), ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν εἰσάμην (Ἰλ. μ', 103) ἐκ τοῦ εἶδω καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, εἴσομαι (Ἰλ. ε', 8), τὸν ὁποῖον ὁμοίως δὲν πρέπει νὰ συγκρίνομεν μὲ τὸν μέλλοντα εἴσομαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶδω.

Ἄοριστος.

εἰσάμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

ἴεσθαι.

ΙΗΜΙ [πέμπω].

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἴημι (1)

ἴης

ἴησι

ἴετον

ἴετον

ἴεμεν

ἴετε

ἴασι, ἢ ἰεῖσι,

ἐκ τοῦ ἰεάσι.

(1) Κλίνεται σχεδὸν ὡς τὸ τίθημι, καὶ λαμβάνεται σύνθετον μὲ προθέσεις. Τὸ σύνθετον ἀφίημι λαμβάνει σύχνα τὴν αὐξήτιν ἔξωθεν, καθὼς, ἄρπει (Θουκυδ. β', 49), ἠφίεσαν (Δημοσθ. Σελ. 540).

Χωριστὰ ἀπὸ τὸν παρακείμενον εἶκα τοῦ ῥήματος τούτου, ἀπαντᾶται καὶ ἄλλος, πλὴν μόνον εἰς τὴν νέαν Διαθήκην, ἔωκα, ἀφέωκα (ὅθεν ὁ παθητικὸς ἀφένονται) κατὰ παρένθεσιν τοῦ ω.

Εἰς τὸ πληθυντικὸν τοῦ β' ἀορίστου ἀντὶ ἀφίμεν, ἄφετε, ἀφισαν, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι κοινότερον ἀφίμεν, ἀφίτε, ἀφίσαν, καθὼς, ἀνείμεν (Ἀριστοφ. σφ. 572. Θουκυδ. α', 76, κτλ.

Οἱ κανονικοὶ σχηματισμοὶ ἄνεσαν, ἀνέσαντες, ἀπαντῶνται εἰς τὸν Ὀμηρον (Ἰλ. φ', 537. υ', 657).

Ὁ ἀπαρεμφατ. ἀόρ. β', εἶναι, ἀπαντᾶται ἐνίοτε σύνθετος

Ὁ παθητικὸς καὶ μέσος ἀόριστος τοῦ ἴημι λαμβάνει καὶ αὐξήσιν τοῦ ι εἰς τὰ σύνθετα καὶ τότε ὁ μέσος ἀόρ. β' γίνεται ὅμοιος μὲ παθητικὸν ὑπερσυντελικὸν, καὶ μὲ μέτον ἀόρ. β. τῆς εὐκτικῆς. Ἄορ. α. παρείθη (Ἰλ. ψ', 868)· μετείθη (Ἠρόδ. α', 114)· ἀπείθη (ὁ αὐτ. ζ, 122)· ἀφείθη (Δημοσθ. Σελ. 1209. Λυσ. Σ. 496). Μέσ. Ἄοριστ. β. ἐφείτο (Αἰσχύλ. Προμ. 4. Ἀριστοφ. Σφ, 242)· Προεῖντο (Δημοσθ. Σελ. 258). προεῖτο (ὁ αὐτ. Σελ. 264)· προεῖσθε (ὁ αὐτ. Σελ. 59)· προείμεθα (ὁ αὐτ. Σελ. 60).

Παθητικ. παρακείμενος τῆς Προστακτικῆς, μεθείσθον (Ἀριστοφ. Βατρ. 1427)· μεθείσθω (Ἠρόδ. δ', 98)· μεμετιμένος (ἐκ τοῦ μετίω Ἰωνικ. ἀντὶ μεθίω), ἀντὶ τοῦ μεθειμένος.

Παρατατικός.

ἴην, καὶ ἴουν [ἐκ τοῦ ἔω] [1]	σύνθετ. ἀφίουν ἢ ἡφίουν
τὸ τρίτον πληθυντικόν, ἴεσαν·	σύνθετ. ἀφίσσαν
Μέλλων	ἦσω
Παρακείμενος . . .	εἶκα
Ἵπερσυντακτικός . .	εἶκειν
Ἴόριστος ἄ.	ἦκα· ὄθεν Ἴωνικ. εἶκα.
Ἴόριστος β.	

ἦν [2]· τὸ πληθυντικόν, ἔμεν, ἔτε, ἔσαν ἢ εἶμεν, εἶτε, εἶσαν.

Μέλλων ἄ.

ἦσω		ἦσομεν
ἦσεῖς	ἦσετον	ἦσετε
ἦσει	ἦσετον	ἦσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἴνεστώς.

ἴεθι, ἢ ἴθι	ἴετον	ἴετε
ἴέτω	ἴέτων	ἴέτωσαν.

Ἴόριστος. β.

ἔς	ἔτον	ἔτε
ἔτω	ἔτων	ἔτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

εἶην		εἶήμεν, καὶ εἶμεν
εἶης	εἶητον	εἶητε εἶτε
εἶη	εἶήτην	εἶησαν εἶεν.

(1) Ἐκ τοῦ θέματος ἰέω σχηματίζουσι καὶ τὸ προστακτικόν ἰεῖ· εἶναι ὅμως οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι μεταγενέστεροι· ὁποῖος καὶ ὁ παρακείμενος ἀφ' ἑωυταὶ ἐκ τοῦ εἶωκα, τὸ ὁποῖον κάμνουσιν ἐκ τοῦ εἶκα, κατὰ παρενθέσιν τοῦ ω καὶ ἀποβολὴν τοῦ ι.

(2) Εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν εἶναι ἄχρηστος· ὄθεν ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τὰ ἐνικά τοῦ ἄ. Ἰορίστου.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ἴω		ἴωμεν
ἴῃς	ἴῃτον	ἴῃτε
ἴῃ	ἴῃτον	ἴωσι.

Ἄοριστος β.

ῶ		ῶμεν
ῷς	ῷτον	ῷτε
ῷ	ῷτον	ῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς. . . . . ἰέναι

Ἄοριστος β. . . . . εἶναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἀρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
ὁ εἶς	ἡ εἷσα	τὸ εἶν
τοῦ ἰέντος	τῆς εἷσης	τοῦ ἰέντος.
	Ἄοριστος β.	
ὁ εἶς	ἡ εἷσα	τὸ εἶν
τοῦ εἶντος	τῆς εἷσης	τοῦ εἶντος.

Παθητικὴ φωνὴ τοῦ ΙΗΜΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.	Δυτικός.	Πληθυντικός.
ἴεμαι	ἰέμεθον	ἰέμεθα
ἴεσαι	ἴεσθον	ἴεσθον
ἴεται.	ἴεσθον	ἴενται.

Παρατατικός.

ἰέμην	ἰέμεθον	ἰέμεθα
ἴεσο	ἴεσθον	ἴεσθε
ἴετο	ἴεσθην	ἴεντο

Παρακείμενος.

	Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
εἶμαι		εἶμεθον	εἶμεθα
εἶσαι		εἶσθον	εἶσθε
εἶται		εἶσθον	εἶνται.
ὑπερσυντελικός			εἶμην
Ἄοριστος	ά.		ἔθην, ἢ εἶθην.
Μέλλων			ἐθήσομαι.
Μέσ. Ἄορ.	ά.		ἠκάμην.
Μέσ. Ἄορ.	β.		ἔμην, ἢ εἶμην.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Παρακείμενος.

εἶσο, εἶσθω, κ.τ.λ.

Μέσ. Ἄορ. β. οὔ, ἐσθω, κ.τ.λ.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Οἱ χρόνοι τῆς Εὐκτικῆς δύνανται νὰ σχηματίζονται ὡς εἰς τὸ τίθεμαι. Οἱ Ἀττικοὶ ὁμῶς σχηματίζουσι τὸν ἐνεστώτα ὡς εἰς τὰ βαρύτενα, ἰοίμην, ἴοιο, ἴοιτο. κτλ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Μέσ. Ἄορ. β. ᾶμαι, ᾶ, ᾶται· ᾶθεν πρόωμαι, κτλ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.	ἴεσθαι.
Παρακείμενος	εἶσθαι
Ἄοριστος	ἐθῆγαι.
Μέλλων.	ἐθήσεσθαι
Μέσ. Ἄορ. β.	ἔσθαι

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.	ὁ ἰέμενος.
Παρακείμενος	ὁ εἶμένος.
Ἄοριστος	ὁ ἐθείς.
Μέλλων	ὁ ἐθήσόμενος.
Μέσ. Ἄορ. β.	ὁ ἔμενος.

ΕΜΑΙ (ἐκ τοῦ εἶω). (1)

Ἐνεστῶς.

Ἔμαι	ἤμεθον	ἤμεθα
ἦσαι	ἦσθον	ἦσθε
ἦται, ἢ ἦσται	ἦσθον	ἦνται.

Παρατατικός.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

ἤμην	ἤμεθον	ἤμεθα
ἦσο	ἦσθον	ἦσθε
ἦτο, ἢ ἦστο	ἦσθην	ἦντο

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστῶς.

ἦσο	ἦσθον	ἦσθε
ἦσθω	ἦσθων	ἦσθωσαν.

(1) Κατὰ σημασίαν ἐνεργητικὴν, καθίζω τινα, ἐγείρω οἰκοδομήν, ἀπαντᾶται εἰς τὸν ἄ. ἀόριστον, καθῶς, εἶτα (Ἰλ. δ', 392· Ἰλ. ζ', 189), καὶ εἰς τὴν μετοχήν, ἔσας (Ὀδυσ. ζ, 280)· μέγας ἀόριστος, εἰσάμην, καὶ μέλλων εἶσομαι ἐκ τοῦ εἶω (Ἀπολλ. Ρ. β', 807) οἱ Ἀττικοὶ ἔκαμναν ἐπέκτασιν τοῦ ε, διπλασιάζοντες τὸ σ, ἐσσάμενος (Θουκ. γ', 59) πλὴν καὶ τοῦτο ἀρχῆθεν ἦτον Ἰωνικόν· ἔσσε, ἐκάθεισε λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Ἐκ τοῦ εἶω γίνεται ὁ παθητικὸς παρκαείμενος ἤμαι ἀντὶ εἶμαι, λαμβανόμενος κατὰ σημασίαν ἐνεστῶτος, καθῶς, καθήμαι (Ξενοφ. Κυρ. ζ', 315). ἔαται Ἰωνικ. ἀντὶ ἦνται, καθῶς, κατέαται (Ἡρόδοτ. α, 199, κτλ.) καὶ ποιητ. εἶαται (Ἰλ. β', 137), καὶ εἰς τὸν ὑπερσυντελικὸν ἔατο καὶ εἶατο (Ἰλ. γ', 149, κτλ.) ἀντὶ ἦντο· τὸ προστακτικὸν ἦτο (Ἰλ. β', 200, κτλ.) ἢ μετοχὴ ἤμενος, προπαροξύτωνος (ἀντὶ ἡμένος) διὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεστῶτος.

Τὸ σύνθετον κάθημαι εἶναι κοινότερον, εἰς τὴν εὐκτικὴν, ὡς εἰς τὰ βαρύτερα, καθοίμην (Ἀριστοφ. Λυσ. 149. Βατρ. 919). ὑποτατικ. κάθωμαι (Εὐριπ. Ἑλ. 1093. Δημοσθ. Φίλιπ. α, Σελ. 53). παρατατικ. ἐκαθήμην· ἐκάθητο (Αἰσχίν. Σ. 267), καὶ ἀναυξήτως, καθήμην, τὸ γ' πρόσ, καθήστο· τὸ κάθη β' πρόσωπ. τοῦ ἐνεστ· καὶ τὸ προστακτ. κάθου εἶναι μεταγενεστέρων συγγραφέων.

Εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καθίζειν ἑαυτὸν λέγουσι κατ' ἐνεστ. παρατατ. καὶ μέλλ. καθίζομαι, ἐκαθίζομαι, καθιζοῦμαι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς . . . . . ἦσθαι,

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

ὁ ἦμενος ἡ ἡμένη τὸ ἦμενον.

ΕΙΜΑΙ (ἐνδύομαι).

Ἐνεστώς καὶ Παρακείμενος

Εἶμαι (1) καὶ ἔσμαι,

εἶσαι — — εἶνται.

εἶται, ἢ εἶσται

Ὑπερσυντελιός.

εἶμην καὶ ἔσμην

εἶσο, ἢ ἔσσο — — εἶντο.

εἶστο, ἔεστο, ἢ ἔστο

ΚΕΙΜΑΙ.

ὍΡΙΣΓΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Κεῖμαι (2)	κείμεθον	κείμεθα
κεῖσαι	κεῖσθον	κεῖσθε
κεῖται	κεῖσθον	κεῖνται

(1) Καὶ οὗτος παθητικὸς παρακείμενος τοῦ εἶω, τοῦ ὁποίου εὐχρηστοὶ χρόνοι εἰς τοὺς ποιητὰς εἶναι ὁ μέλλων ἔσω, καὶ ἔσσω ὁ ἀόριστος ἔσσα ὁ μέσος ἀόριστος ἔσσάμην. Γράφεται δὲ ὁ παρακείμενος εἶμαι διὰ διφθόγγου πρὸς διαφορὰν τοῦ ἦμαι. Εἰς τὸν πεζὸν ὁμῶς λόγον εἶναι εὐχρηστον τὸ σύνθετον ἀμφιέννυμι ἀμφιέσομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. ἄ, 6,2) ἀμφιῶ Ἀτικ. ἐκ τοῦ ἀμφιέσω (Ἀριστοφ. Ἰππ. 887). ἀόρ. ἡμφίεσσα (Ξενοφ. Κυροπ. ἄ, 3,17). παθητικ. παρακ. ἡμφίεσμαι, ἡμφίεσται (Ξενοφ. Ἀπομν. ἄ, 6;2) μετοχ. ἐπιειμένος (Ἰλ. ἰ. 372) καὶ μέσ. ἀόρ. ἐπιέσασθαι, χωρὶς ἐκθλίψιν τοῦ ι.

(2) Ἐκ τοῦ κέω, ὅθεν κέομαι, καὶ κεῖμαι, καθὼς οὖν καὶ πλεῖν Ἀττικῶς, ἀντὶ δέον, πλεόν. Ὁ ἐνεστὼς τῆς ὀρεστικῆς εὐρίσκειται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς κλίνεται δὲ ὡς παρακείμενος· τὸ κείω καὶ κέω εἰς τὸν Ὅμηρον ἔχει σημασίαν μέλλοντος.

Παρατατικός.

ἐκείμην	ἐκείμεθον	ἐκείμεθα
ἐκείσο	ἐκείσθον	ἐκείσθε
ἐκείτο	ἐκείσθην	ἐκείντο.

Μέλλων. (ἀ.)

κείσομαι	κείσομεθον	κείσομεθα
κείση	κείσεσθον	κείσεσθε
κείσεται	κείσεσθον	κείσουνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.**Ἐνεστώς.**

κείσο	κείσθον	κείσθε
κείσθω	κείσθων	κείσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ**Ἐνεστώς.**

κεοίμην	κεοίμεθον	κεοίμεθα
κέοιο	κέοισθον	κέοισθε
κέοιτο	κεοίσθην	κέοιντο

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.**ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ**

Ἐνεστώς. κέωμαι κτλ. | Ἐνεστώς. κείσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς. . . . ὁ κείμενος.

ΦΗΜΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.**Ἐνεστώς.**

Ἐνικός	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Φημί (1)	—	φάμεν
φῆς	φατὸν	φατέ
φησὶ	φατὸν	φασί

(1) Φημί καὶ Δωρικῶς φαμί (ἐκ τοῦ φάω). κλίνεται καθὼς τὸ ἴστημι· ἔν ἐῖναι ὁμῶς εἰς χρῆσιν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὅσοι ἠμποροῦσιν εἶ